

בס"ד. ר"ד אור ליום ה' ה' ו' וארא, כ"ד טבת, ה'תשי"ז.

בלתי מוגה

א. [אחרי תפלת ערבית נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א להרש"ל שי מעות עבור התוועדות בקשר עם יום ההילולא של אדמו"ר הזקן, ואמר:]
יהי רצון שתהי' ההתוועדות בהצלחה.

ולהעיר, שבקביעות שנה זו חל יום כ"ד טבת באותו שבוע כמו בשנת ההסתלקות, שהרי ההסתלקות היתה ב"מוש"ק דשמות¹, שהוא התחלת השבוע דפרשת וארא.

[הרש"ל ביקש ברכה עבור כלל ישראל², ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ענינו של רבינו הזקן הי' הן בנוגע לנגלה דתורה והן בנוגע לתורת החסידות, כמרומו בשמו "שניאור" — "שני אור" (כדאיתא ב"בית רבי"³ בשם ר' נחום מטשרנוביל, וכ"כ הצ"צ במכתב שנדפס בהקדמה ל"דרך מצוותיך"⁴).

מצד תורת החסידות בלבד — יכולים עניני העבודה להשאיר במחשבה בלבד, ולא לרדת ולבוא לידי פועל; אבל כאשר הענינים נמשכים בנגלה דתורה — יורדים הם ונמשכים במעשה בפועל.

יהי רצון שתהי' הצלחה בעניני העבודה דיום ההילולא, שימשכו בהנהגות חסידיות בפועל.

ב. בפרשתנו מצינו דבר-פלא בפירוש רש"י:

בתחלת הפרשה נאמר "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב", ומפרש רש"י: "וארא — אל האבות".

ע"פ דרך הפשט, כוונת רש"י היא לקצר את לשון הפסוק. אבל

בהערות שם. "מבוא" לאג"ק שם ס"ע 5 ואילך. (וש"נ). המו"ל.

(3) ח"א פכ"ה הערה י"ד. וראה גם "רשימות" חוברת א (כב). וש"נ.

(4) בהוצאת תשנ"ו — בהוספות ע' 582.

(5) ראה גם לקר"ש חל"א ע' 23. וש"נ.

(1) לשון הצ"צ — פסקי דינים בסופו (בהוצאת תשנ"ב — תיא, ב).

(2) כנראה מפני המצב המתוח שהי' אז באה"ק — בהמשך ל"מבצע סיני" שהתרחש בשבועות האחרונים (ראה מכתב ב' כסלו שנה זו (אג"ק ח"יד ע' קלה), ובהנסמן

נוסף לכך ישנו רמז בדבריו — שאף שכל אחד מהאבות הצטיין במעלתו המיוחדת (אברהם בענין שלו, יצחק בענין שלו ויעקב בענין שלו), הנה הצד השווה שבהם הוא — היותם האבות.

והענין בזה — כמבואר בתו"א⁶, ש"מעלת הצדיקים כגון השבטים .. יש לך אדם שאין בו כלל בחי' ומדריגות אלו, משא"כ בחי' האבות צריך להיות ככל אדם, שהם שורש ומקור כל נשמות ישראל".

והנה, איתא בזהר⁷, שענינו של אברהם הוא חכמה, ענינו של יצחק הוא בינה, וענינו של יעקב הוא קו האמצעי (תפארת או דעת).

ועד"ז בנוגע לרבותינו נשיאינו — ידוע מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר⁸ שאדמו"ר הזקן ענינו חכמה, אדמו"ר האמצעי ענינו בינה, ואדמו"ר הצ"צ ענינו דעת.

והצד השווה שבהם — שהם בחי' אבות, ולכן צריכה להיות ההמשכה מהאבות בהבנים.

ג. יהי רצון שתהי' שנת הצלחה.

ואין הכוונה שצריך להמתין שנה שלימה ורק אז רואים את ההצלחה, אלא ההתחלה בזה תהי' כבר בשעת ההתוועדות, שכבר אז יתחיל ענין ההצלחה.

ועד" ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר⁹ בענין "לשנה הבאה בירושלים", שאין הכוונה שצריך להמתין עד לשנה הבאה, אלא מיד לאחר ה"סדר" יבוא משיח, ובדרך ממילא נהי' כבר לשנה הבאה בירושלים הבנוי'.

8) סה"ש תש"ב ריש ע' 19. וראה גם תו"מ חט"ו ע' 268. וש"נ.
9) ראה סה"ש תש"ח ע' 200. וש"נ.

6) ריש פרשתנו (נה, א).
7) ח"ב יד, סע"ב.